

De vă-ntrebați cumva...

Aspiranta

De vă-ntrebați cumva, pe unde am dispărut
Să știți c-am poposit în liniștea cea verde,
Căci primăvara-soră degrabă mi-a cerut
Ca sufletul-copil pe aripi să-l dezmierde.

Am mers cu pas vioi pe-o margine de zare
Unde un cal albastru mă aștepta demult ,
În jurul meu roiau mici fluturași din soare,
Iar eu trăiam intens, departe de tumult.

M-am odihnit o clipă în cuib fără de nume,
O pasăre pribeagă ce cântă-n primii zori,
Apoi, o scânteiere veni-ta să mă-ndrume
Spre calea de lumină, cea dincolo de nori.

Atunci am pus pe umeri o mantie de iarbă
Ce mirosea a crud și-a floare din câmpie,
Zefirul am chemat ca tina să-mi absoarbă,
Să pot zbura prin lume purtând iubirea vie.

De vă-ntrebați cumva pe unde sunt plecată,
Să știți că hoinăresc prin gândul nerostit
Și vreau acum să-l scriu, bucată cu bucată,
Poem-izvor să fie, ce-aleargă ne-ngrădit.